

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KEPLER, LARS

Hipnotizatorul / Lars Kepler ; trad. din lb. engleză de Bogdan Ghiurco. -
Pitești : Paralela 45, 2019
ISBN 978-973-47-3141-1
I. Ghiurco, Bogdan (trad.)
821.111

Hypnotisören
Lars Kepler

Copyright © Lars Kepler 2009
Published by agreement with Salomonsson Agency

Traducerea a fost realizată după *The Hypnotist*, de Lars Kepler, Blue Door,
2011, transpusă din limba suedeză de Ann Long.

Copyright © Editura Paralela 45, 2019
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul
este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparalela45.ro

LARS
KEPLER
HIPNOTIZATORUL

Traducerea din limba engleză de
Bogdan Ghiurco

Editura Paralela 45

marți, 8 decembrie: dimineața devreme

Erik Maria Bark se smulge reticent din vis, auzind soneria telefonului. Înainte să fie complet treaz, se aude cum spune zâmbind: „Baloane și stegulete.“

Trezirea bruscă îi face inima să bubeie. Erik n-are nicio idee ce pot să însemne cuvintele astea. Visul a pierit cu totul, de parcă nu l-ar fi avut niciodată.

Bâjbâie după telefonul care încă mai sună și se strecoară din dormitor, închizând ușa după el, ca să n-o trezească pe Simone. Un detectiv, pe nume Joona Linna, îl întreabă dacă e destul de treaz încât să asimileze niște informații importante. În timp ce ascultă, gândurile încă i se învălmășesc în spațiul gol și întunecat rămas în urma visului.

- Am auzit că sunteți expert în tratarea traumelor severe, spune Linna.
- Da, răspunde Erik.

Înghite un analgezic, ascultând în continuare. Detectivul îi spune că trebuie să-i ia o declarație unui băiat de cincisprezece ani care asistase la o crimă dublă și fusese rănit grav la rândul lui. În cursul nopții fusese transferat de la secția de neurologie din Huddinge la aceea de neurochirurgie a Spitalului Universitar „Karolinska“ din Solna.

- Care e starea lui? întreabă Erik.
- Detectivul rezumă rapid starea pacientului, concluzionând:
- Nu a fost stabilizat. E în soc circulator și inconștient.
- Cine e doctorul responsabil? întreabă Erik.
- Daniella Richards.
- E foarte competentă. Sunt convins că...
- Ea m-a rugat să vă sun. Vă cere ajutorul. E urgent.

Când Erik revine în dormitor ca să-și ia hainele, Simone e întinsă pe spate și îl priveste cu o expresie goală, stranie. O fâșie de lumină de la felinoul din stradă strălucește între jaluzele.

- N-am vrut să te trezesc, spune el cu blândețe.
- Cine era? întrebă ea.
- Poliția... un detectiv... Nu i-am reținut numele.
- Despre ce e vorba?
- Trebuie să merg la spital, răspunde el. Au nevoie de ajutor, în cazul unui băiat.
- Dar cât e ceasul? Ea se uită la ceasul deșteptător și închide ochii. El îi observă dungile lăsate de cearșafurile boțite pe umerii pistriuați.
- Mai dormi, Sixan, șoptește el, alintând-o.

Erik își ia hainele din dormitor și se îmbracă rapid în antreu. Când observă scăparea unei lame de oțel lucitoare în spatele lui, se întoarce și vede că fiul lui și-a atârnat patinele de clanță ușii de la intrare, să nu le uite. Deși se grăbește, Erik scoate apărătorile din dulap și le trage peste lamele ascuțite.

E ora trei dimineață când urcă în mașină. Zăpada cade ușor din cerul întunecat. Nicio adiere de vânt, iar fulgii grei se astern somnoroși pe strada pustie. Răsuțește cheia în contact și muzica se revarsă ca un val lin: Miles Davis, *Kind of Blue*.

Parurgea scurta distanță prin orașul adormit, ieșind din Luntmakargatan, apoi pe Sveavägen, către Norrtull. Cu coada ochiului vede lacul Brunnsviken, o deschidere mare, întunecată, dincolo de zăpada ce cade. Când intră în enormul complex medical, reduce viteza și cotește printre spitalul cu personal insuficient „Astrid Lindgren“ și maternitate, dincolo de secțiile de radiologie și de psihiatrie, și parchează în locul lui obișnuit, lângă secția de neurochirurgie. În parcarea vizitatorilor nu sunt decât puține mașini. Strălucirea felinarelor stradale se reflectă în ferestrele clădirilor înalte, iar printre crengile copacilor, în întuneric, freamătă mierle. De obicei, de aici se aude vuietul autostrăzii, se gândește Erik, dar nu și la ora asta din noapte.

Introduce cartela de acces, tastează codul de șase cifre, intră în hol, urcă cu liftul până la etajul cinci și o ia pe culoar. Dușumelele acoperite cu vînilin albastru lucesc înghețat și corridorul miroase a dezinfector. Abia acum conștientizează cât de ostenit este, după valul brusc de adrenalină stârnit de apelul telefonic. Dormea atât de bine, încât mai resimțea încă plăcerea somnului.

Se gândește la ce i-a spus detectivul la telefon: un băiat e internat în spital; are răni care sângerează pe tot corpul și transpiră; refuză să stea la

pat, este agitat și foarte îsetat. Se încearcă interviewarea lui, dar starea i se deteriorează rapid. Nivelul său de luciditate scade, iar ritmul cardiac i se accelerează. Daniella Richards, medicul responsabil, ia decizia corectă de a nu permite poliției să vorbească cu pacientul.

Doi polițiști în uniformă stau la intrarea în salonul N18; apropiindu-se, Erik percepă un disconfort fugăre pe chipurile lor. Poate sunt doar obosiți, se gândește și se oprește în fața lor ca să se legitimeze. Ei se uită la legitimația lui, apasă un buton și ușa se deschide bâzând.

Când intră Erik, Daniella Richards face niște însemnări pe o fișă. În timp ce o salută, îi observă liniile încordate din jurul gurii și tensiunea reținută din mișcările ei.

- Ia-ți o cafea, îi spune ea.
- Avem timp? întrebă Erik.
- Am reușit să opresc hemoragia de la ficat, răspunde ea.

Un bărbat de vreo patruzeci și cinci de ani, îmbrăcat în blugi și cu o geacă neagră, înghoește automatul de cafea. Părul lui blond e zburlit și buzele severe, ferm încleștate. Erik se gândește că poate e Magnus, soțul Daniellei. Nu l-a întâlnit niciodată; nu l-a văzut decât într-o fotografie din biroul ei.

- E soțul tău? o întrebă, fluturând mâna în direcția bărbatului.
- Ce? Pare amuzată și, totodată, surprinsă.
- Am crezut că a venit și Magnus cu tine.
- Nu, răspunde ea râzând.
- Nu te cred, o tachinează Erik, îndreptându-se spre bărbat. Mă duc să-l întreb.

Mobilul Daniellei sună și ea încă mai râde când deschide telefonul dintr-o singură mișcare și îi spune: „Termină, Erik“, înainte să răspundă:

- Daniella Richards.
- Ascultă, dar nu aude nimic.
- Alo?

Așteaptă câteva secunde, apoi ridică din umeri.

- Aloha! spune ironic și închide telefonul.
- Erik e deja lângă bărbatul blond. Automatul de cafea huruie și sâsâie.
- Ia o cafea, îi spune bărbatul, întinzându-i lui Erik o ceașcă.
- Nu, mersi.

Bărbatul zâmbește, dezvăluindu-și gropițele din obrajii, și soarbe din ceașcă.

- Delicioasă, spune, încercând din nou să-i dea o ceașcă lui Erik.
- Nu vreau deloc.

Bărbatul mai soarbe o dată, studiindu-l pe Erik.

— Poti să-mi împrumuți telefonul? întreabă din senin. Dacă nu-i o problemă. L-am uitat pe-al meu în mașină.

— Să vrei să-ți-l dau eu pe-al meu? îl întreabă Erik bățos.

Blondul dă din cap și îl privește cu ochi palizi, cenușii ca granitul lustruit.

— Îl poti împrumuta iar pe al meu, zice Daniella, apărută în spatele lui Erik.

Bărbatul ia telefonul, îl privește, apoi ridică ochii spre ea.

— Promit să-l aduc înapoi, spune el.

— Oricum ești singurul care-l folosește, glumește ea.

El râde și se îndepărtează.

— Nu se poate să nu fie soțul tău, spune Erik.

— Eh, fetele au dreptul să viseze, spune zâmbind și privește iar spre tipul deșirat.

Brusc, pare foarte obosită. Se frecase la ochi; o pată de dermatograf gri-argintiu îi mânjește obrazul.

— Ar trebui oare să văd pacientul? întreabă Erik.

— Te rog, aproba ea din cap.

— Dacă tot sunt aici, se grăbește el să adauge.

— Erik, chiar vreau să-ți știu opinia. Nu sunt deloc sigură de cazul asta.

2

marți, 8 decembrie: dimineața devreme

Daniella Richards deschide ușa grea și el o urmează în salonul cald de recuperare ce dă spre sala de operații. În pat, stă întins un băiat subțire. În ciuda rănilor, are un chip atrăgător. Două asistente trudesc să-i panseze rănilile: sute de tăieturi și înțepături pe tot corpul, pe tâlpi, pe piept și pe burătă, pe ceafă, în creștet și pe obraji.

Pulsul lui este slab, dar foarte iute, buzele lui sunt gri ca aluminiul, transpiră și ochii îi sunt strâns închiși. Nasul arată că și cum i-ar fi rupt. Sub piele, de la gât și până la piept, o hemoragie i se întinde ca un nor întunecat.

Daniella începe să enumere diferitele stadii ale tratamentului de până acum al băiatului, dar este redusă la tăcere de o bătaie subită în ușă. E iarăși bărbatul blond; le face cu mâna prin panoul de sticlă.

— Bine, spune Erik. Dacă nu e Magnus, atunci cine dracu' e tipul asta?

Daniella îl ia de braț și îl conduce afară din salonul de recuperare. Blondul s-a întors la postul lui, lângă automatul săsâitor de cafea.

— Un cappuccino mare, îi spune el lui Erik. S-ar putea să-ți prindă bine înainte să-l cunoști pe ofițerul care a ajuns primul la locul faptei.

Abia acum își dă Erik seama că blondul este detectivul care l-a trezit cu mai puțin de o oră în urmă. Felul lui tăregănat de a vorbi nu era atât de distinct la telefon sau poate era Erik prea somnoros ca să-și dea seama.

— De ce-aș vrea să-l cunosc?

— Ca să înțelegi de ce trebuie să-i pun întrebări...

Joona Linna tace când mobilul Daniellei începe să sune. Îl scoate din buzunar și aruncă o privire ecranului, ignorând mâna ei întinsă.

— Oricum, probabil e tot pentru el, mormăie Daniella.

— Da, spune Joona. Nu, să vînă aici... OK, mă doare-n cot.
Detectivul zâmbește în timp ce ascultă obiecțiile colegului său.

— Am remarcat totuși ceva, intervine el.
Persoana de la celălalt capăt al liniei urlă.

— Fac cum știu eu, spune Joona calm și pune capăt conversației. Îi dă telefonul înapoi Daniellei, mulțumindu-i cu o înclinare mută a capului. Trebuie să interoghez pacientul, le explică el pe un ton serios.

— Îmi pare rău, răspunde Erik. Sunt de aceeași opinie cu doctorul Richards.

— Când va putea să vorbească cu mine? întreabă Joona.
— După ce iese din soc.
— Știam c-o să zici asta, spune Joona încet.
— Situația este încă extrem de gravă, explică Daniella. I-au fost vătămate sacul pleural, intestinul subțire, ficatul și...

Intră un polițist într-o uniformă murdară, cu o expresie neliniștită. Joona îi face semn, se îndreaptă spre el și-i strângе mâna. Îi spune ceva pe ton scăzut, iar agentul de poliție își sterge gura și se uită cu teamă la doctori.

— Știu că probabil nu vrei să vorbești despre asta chiar acum, spune Joona. Dar ar fi de mare folos dacă doctorii ar afla împrejurările.

— Păi, spune agentul de poliție, dregându-și ușor vocea, am auzit prin stație că un îngrijitor a găsit un cadavru în toaleta terenului de sport din Tumba. Mașina noastră de patrulare era deja pe Huddingevägen, așa că nu trebuia decât să ne întoarcem și să ne îndreptăm către lac. Ne gândeam că-i vorba de o supradoză, înțelegi? Cât am vorbit eu cu îngrijitorul, Jan, partenerul meu, a intrat acolo. Se vede treaba că era cu totul altceva. Când a ieșit din vestiar; Jan era complet alb la față. Nici măcar n-a vrut să mă lase să intru. Atâtă sânge, a zis de trei ori, apoi s-a așezat pur și simplu pe trepte...

Agentul de poliție tace, se aşază pe un scaun și privește încremenit înainte.

— Poți continua? întreabă Joona.
— Da... A venit ambulanța, mortul a fost identificat și a picat în sarcina mea să-i informez ruda cea mai apropiată. Nu prea avem personal, așa că a trebuit să merg singur. Șefa mi-a zis că nu vrea să-l lase pe Jan să meargă în starea aia; poți înțelege de ce.

Erik se uită la ceas.

— Ai timp să ascultă ce are de zis, spune Joona.

Polițistul continuă cu privirea în pământ.

— Decedatul e profesor la liceul din Tumba și locuiește în cartierul de pe creasta dealului. Am sunat la ușă de trei sau de patru ori, dar nu mi-a răspuns nimenei. Nu știu de ce-am făcut asta – a trebuit să ocoleșc tot șirul de case –, dar am mers în spate și-am luminat cu lanterna printr-o fereastră.

Agentul de poliție se oprește, cu gura tremurând, și începe să râcăie cu unghia brațul scaunului.

— Te rog, continuă, spune Joona.
— Trebuie? Adică, eu... eu...
— Tu ești cel care i-a găsit pe băiat, pe mamă și pe fetiță de cinci ani. Băiatul, Josef, era singurul încă în viață.

— Deși n-am crezut... Amuște, cu fața cenușie. Joona renunță.
— Mulțumesc că ai venit, Erland.

Agentul de poliție dă repede din cap și se ridică, își trece palma peste jacheta murdară, tulburat, și iese grăbit din încăpere.

— Toți au fost atacați cu un cuțit, spune Joona Linna. Trebuie să fi fost un adevărat haos acolo. Trupurile erau... erau într-o stare groaznică. Au fost loviți și bătuți. Înjunghiați, desigur, de mai multe ori, iar fetița... a fost tăiată în două. Partea inferioară a corpului, de la brâu în jos, era în fotoliu din fața televizorului.

În sfârșit, pare să-și piardă cumpătul. Se oprește o clipă, uitându-se la Erik, înainte de a-și recăpăta calmul.

— Impresia mea este că ucigașul știa că tatăl se afla la terenul de sport. S-a jucat un meci de fotbal; el era arbitrul. Criminalul a așteptat până când a rămas singur, înainte să-l ucidă; apoi i-a ciopârțit cadavrul – într-o manieră deosebit de agresivă –, după care a mers la el acasă și i-a omorât restul familiei.

— S-a întâmplat chiar în ordinea asta? întreabă Erik.
— După părerea mea, răspunde detectivul.

Erik simte că îi tremură mâna în timp ce se freacă la gură. Tată, mamă, fiu, fiică, gândește el cu încetineală înainte să întalnească privirea lui Joona Linna.

— Făptașul a vrut să eliminate întreaga familie.
Joona ridică sprâncenele.
— Exact... Mai există un copil, sora cea mare. Are douăzeci și trei de ani. Ne gândim că s-ar putea ca ucigașul să fie și pe urmele ei. De astă trebuie să interogăm martorul căt mai repede cu putință.

— Intru să fac o examinare detaliată, spune Erik.

Respect pentru pacientul tău...
— Dar nu putem risca viața pacientului pentru...
— Înțeleg. Dar, cu cât durează mai mult până dăm de o pistă, cu atât are criminalul mai mult timp să-i caute sora.

Acum Erik aproba din cap.

— De ce nu dați de soră, să-o punete în gardă?
— Încă n-am găsit-o. Nu e nici în apartamentul ei din Sundbyberg, nici la prietenul ei.

— Poate ar trebui să examinați locul crimei, spune Daniella.
— Asta e în curs deja.
— De ce nu mergeți să le spuneți să se miște mai repede? spune ea, iritată.

— Oricum nu ne alegem cu nimic, spune detectivul. Vom găsi ADN amestecat de la sute, poate mii de persoane, în ambele locuri.

— Intru imediat să văd pacientul, spune Erik.

Joona îi întâlnește privirea și dă din cap.

— Doar vreo două întrebări dacă i-aș putea pune. Poate ar fi suficient să-i salvăm sora.

3

marți, 8 decembrie: dimineața devreme

Erik Maria Bark se întoarce la pacient. Stând în fața patului, studiază chipul palid, vătămat; respirația slabă; buzele cenușii, încrăpătate. Erik rostește numele băiatului și pe față lui trece dureros o umbră.

— Josef, spune încă o dată, încetîșor. Numele meu este Erik Maria Bark. Sunt medic și urmează să te examinez. Poți da din cap dacă vrei, dacă înțelegi ce-ți spun.

Băiatul zace complet nemîșcat, doar stomacul î se mișcă în ritmul respirației scurte. Erik e convins că băiatul îi înțelege cuvintele, dar nivelul de cunoștință îi scade brusc. Contactul se rupe.

Când Erik ieșe din salon, o jumătate de oră mai târziu, atât Daniella, cât și detectivul îl privesc cu speranță. Erik clatină din cap.

— E singurul nostru martor, repetă Joona. Cineva i-a omorât tatăl, mama și sora mai mică. Chiar acum, aceeași persoană este aproape sigur pe urmele surorii mai mari.

— Știm asta, spune scurt Daniella.

Erik ridică o mână ca să oprească ciondăneala.

— Înțelegem că e important să vorbiți cu el. Dar pur și simplu nu se poate. Nu-l putem pur și simplu trezi să-i spunem că toată familia lui a murit.

— Ce părere aveți de hipnoză? întreabă Joona aproape din senin.

În încăpere se lasă tăcerea.

— Nu, murmură Erik.

— N-ar merge hipnoza?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunde Erik.

— Cum aşă? Aţi fost un hipnotizator recunoscut. Cel mai bun, din

câte-am auzit.

— Am fost un impostor, spune Erik.

— Eu nu cred asta, spune Joona. Iar acum avem o urgență.

Daniella roșește și, zâmbind în sinea ei, studiază dușumeaua.

— Nu pot, spune Erik.

— De fapt, eu sunt persoana responsabilă de pacient, spune Daniella cu glas tare, și nu prea vreau să permit să fie hipnotizat.

— Dar dacă nu ar fi periculoasă pentru pacient, după părerea ta? întrebă Joona.

Erik își dă abia acum seama că detectivul se gândise la hipnoză ca la o posibilă scurtătură încă de la început. Joona Linna i-a cerut să vină la spital doar pentru a-l convinge să hipnotizeze pacientul, nu pentru că e expert în tratamentul řocului psihologic și al traumei acute.

— Mi-am jurat să nu mai folosesc hipnoza niciodată, spune Erik.

— OK, am priceput, spune Joona. Auzisem că ai fost cel mai bun, dar... trebuie să-ți respect decizia.

— Îmi pare rău, spune Erik. Se uită la pacient prin fereastra ușii și se întoarce spre Daniella. I s-a administrat desmopresină?

— Nu, m-am gândit să mai aștept puțin, răspunde ea.

— De ce?

— Există riscul unor complicații tromboembolice.

— Sunt la curent cu dezbaterea, dar nu sunt de acord cu îngrijorările; eu îi dau fiului meu desmopresină tot timpul, spune Erik.

— Chiar, ce mai face Benjamin? Câți ani are acum? Cincisprezece?

— Paisprezece, spune Erik.

Joona se ridică cu greu din scaun.

— Ți-aș fi recunoscător dacă mi-ai recomanda un alt hipnotizator, spune el.

— Nu știm nici măcar dacă pacientul își va recăpăta cunoștința, replică Daniella.

— Dar tot aș vrea să încerc.

— Și trebuie să fie conștient ca să poată fi hipnotizat, spune ea, țuguind ușor buzele.

— Pe Erik l-a ascultat când a vorbit cu el, spune Joona.

— Nu cred, murmură ea.

Erik o contrazice.

— În mod cert mă auzea.

— O putem salva pe sora lui, continuă Joona.

— Eu merg acasă, spune Erik încet. Dă-i pacientului desmopresină și gândește-te să încerci camera hiperbară.

În timp ce se îndreaptă spre ascensor, Erik își scoate halatul alb. Deja sunt câteva persoane pe corridor. Ușile au fost deschise; cerul s-a luminat puțin. În timp ce ieșe din parcare, se întinde spre cutiuța de lemn pe care o poartă cu el, decorată excentric cu un papagal și un băstinaș zâmbitor din Mările Sudului. Fără să ia ochii de la drum, deschide capacul, alege trei tablete și le înghețe repede. Trebuie să mai doarmă vreo două ore în dimineață astăzi înainte să-l trezească pe Benjamin și să-i facă injecția.